

hvori de stiller i Udsigt at ville sørge for den til Gennemførelsen af ovenstaaende Program fornødne Forsyning af Materialier til rimelige Priser. Rapporten henstiller, at der med Henblik paa tidligere Erfaringer angaaende Statskontrol ikke indføres nogen Prisregulering, forinden det maatte være bevist, at de vedkommende Fabrikanter og Forhandlere ubegrundet sætter Priserne op. Ifølge Mr. Wheatleys Udtalelser i Parlamentet er der efter Rapportens Afgivelse truffet en udtrykkelig Aftale med Trusten af Byggematerialefabrikanter om, at Fortjenesten paa Byggematerialer til det foreliggende Formaal ikke vil blive forøget udover, hvad den var den 1. Januar 1924.

Efter de foretagne Beregninger vil den samlede Anvendelse af offentlige Midler under Forudsætning af, at det omhandlede Byggeprogram gennemføres i sin hele Udstrækning, at $7\frac{1}{2}$ pCt. af Husene opføres i Landkommunerne, samt at det fulde Statstilskud kommer til Udbetaling, udgøre £ 926 000 000 fra Staten og £ 463 000 000 fra Kommunerne eller ialt £ 1 389 000 000, d. v. s. gennemsnitligt ca. £ 26 000 000 aarligt i Tiden fra 1924—25 til 1979—80. Det er imidlertid Meningen kun at bevilge de paagældende Statstilskud for 3 Aar ad Gangen og at gøre den fortsatte Ydelse til Bygning af nye Huse afhængig af, hvorvidt der indenfor hver forudgaaende treaarig Periode er fuldført mindst to Trediedele af det for saadant Tidsrum planlagte Antal Huse.

Regeringens Forslag er under 19. August 1924 blevet *vedtaget* af Parlamentet i næsten uændret *Skikkelse*.

I England findes foruden den ovenfor beskrevne ekstraordinære Boliglovgivning en Del Love og Bestemmelser, der tilsigter at sanere Boligforholdene f. Eks. ved at hjemle Ret for Kommunerne til at lukke og eventuelt nedrive usunde Boliger og lign., samt en *Byplanlovgivning*, der bl. a. paalægger Bykommuner med over 20 000 Indbyggere at udarbejde Byplaner inden 1. Januar 1929.

Tyskland.

1. Huslejereregulering.

Straks i 1914 begynder den ekstraordinære Boliglovgivning i Tyskland ved en Bestemmelse af 7. August 1914, der giver Domstolene Bemyndigelse til at indrømme *Moratorium* med Hensyn til Betalingen af Husleje, og den 7. Oktober 1915 gives der visse Bestemmelser med *Hensyn til Opsigelse af fraværende Soldater og Søfolk*. Allerede forinden sidstnævnte Bestemmelse blev givet, var Kommunalbestyrelserne blevet bemyndiget til at *nedsætte Huslejenævn*, der dog nærmest kun skulde optræde *som Mæglere mellem Ejere og Lejere*, og endvidere skulde være raadgivende for Domstolene i Retstrætter vedrørende Husleje og Prioritetsrenter.

I 1916—17 blev Boligmangelen mere følelig, og *den 26. Juli 1917* udstedtes der en Rigslov, der gav Lejerne Ret til at indbringe Krav om Lejeforhøjelser og Opsigelser for Nævnene; Nævnene skulde træffe deres Afgørelse efter, hvad der skønnedes at stemme med Billighed; deres Kendelser var endelige.

Denne Beskyttelse viste sig heller ikke tilstrækkelig, og *den 23. September 1918* udstedtes den anden Rigslov om Beskyttelse af Lejere; denne paalagde Ejere i alle Omraader, hvor Boligmangelen var særlig stor, at give Kommunalbestyrelserne Underretning om alle Lejeforhold, og *Huslejenævnene* fik *Bemyndigelse til efter Anmodning fra Kommunalbestyrelserne at nedsætte Huslejen* til en passende Størrelse.

Opsigelser skulde Ejeren have Nævnenes forudgaaende Samtykke til at forkynde.

Kun 6 Maaneder efter viste det sig paany nødvendigt at forstærke Lejerbeskyttelsen, og *Loven af 22. Juni 1919*, gav *Lejerne Ret til selv at henvende sig til Nævnene* om at faa Lejen nedsat; samtidig blev Beskyttelsen mod Opsigelser udvidet til at omfatte *Butikker og Værksteder*. Loven indeholdt derhos en *Bemyndigelse* for Rigets *Enkeltstater*